

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **S. G.**, nar. dne X
st. přísl. Moldavská republika
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Oleksandrem Vovchukem
sídlem Praha 2, Uruguayská 416/11

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2025, č. j. OAM-403/ZA-ZA15-ZA01-2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neudělil.

2. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V úvodu své žaloby nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v Moldavsku nehrozí vážná újma. Věřitel mu opakovaně vyhrožoval smrtí, vážnost jeho pohrůzek je podepřena i tím, že chodil k žalobci domů. Své výhrůžky opakoval i jeho matce. Jde o člověka s kriminální minulostí a představitele místního zločineckého uskupení. Žalobcovu výpověď posoudil žalovaný jako věrohodnou a nerozporoval ji. Teoreticky se sice na moldavskou policii obrátit může, tato bezpečnostní složka je však na místní úrovni často zkorumpovaná a povázaná se zločineckými skupinami. Klíčové tedy je, lze-li v praxi ochrany dosáhnout, nikoliv zda je možnost obracet se na policii někde zakotvena. Korupce je v Moldavsku obecně velmi rozšířený problém, což plyne z veřejně dostupných zdrojů, prohlášení jeho čelních představitelů a zpráv nevládních organizací. Nelze očekávat, že bude ochrana žalobci v zemi původu poskytnuta. Není rozhodující, že zda incident s věřitelem naplnil podstatu mučení či nelidského a ponižujícího zacházení, ale zda takové jednání ve vlasti hrozí. Z toho, že s věřitelem nebyl dlouhou dobu v kontaktu, takový závěr neplyne. Přerušení styků je naopak logické, pokud žalobce odcestoval do zahraničí, všude si věřitele zablokoval a kontakt tím znemožnil. Tím závažnější je i hrozba usmrcením, jíž se tento muž rovněž dopustil. Žalovaný pochybil, pokud žalobci neudělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Na základě výše uvedených důvodů poté může být udělen i národní humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Tento institut lze aplikovat na velkou šíři situací zákonem o azylu nepředvídaných. Má za to, že v jeho případě jsou podmínky pro udělení naplněny, důvodná obava o život ve vlasti je dostatečně závažnou příčinou. Závěr žalovaného, že tu není důvod zvláštního zřetele hodný, je v tomto směru nesprávný.
3. K žalobě jako důkazní návrhy přiložil následující dokumenty: zpráva organizace Transparency International Česká republika – Střet zájmů na lokální úrovni v Moldavsku 2025-2026, ze dne 10. 3. 2025, stránka „Maia Sandu“ v internetové encyklopedii Wikipedia, v azbuce, ve verzi ze dne 20. 5. 2025, zpráva organizace Freedom House – Nations in Transit 2024 – Moldova, z roku 2025, a zpráva agentury CzechTrade, Ministerstva zahraničních věcí a Velvyslanectví České republiky v Kišiněvě – Moldavsko, ze dne 5. 12. 2024, zveřejněná na serveru Businessinfo.cz. Tyto důkazy byly uvedeny i v poznámkách pod čarou, spolu s odkazem na článek na serveru Cenzura.md: [\[odkaz\]](#), ze dne 26. 1. 2021, zachycený ve verzi k 1. 2. 2021 pomocí služby web.archive.org.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V úvodu svého vyjádření stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení a obsah žaloby. S námitkami nesouhlasil, neboť neprokazují namítaná porušení zákonných ustanovení. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany tu nejsou. Ve vlasti žalobci hrozí nebezpečí ze strany soukromé osoby, má možnost obrátit se na instituce domovského státu, který v tomto ohledu disponuje dostatečnými kapacitami. Mezinárodní ochrana může být poskytnuta v okamžiku, kdy by se mu pomoci nedostalo, žalobce se však na příslušné orgány ani neobrátil. Zemi původu opustil z čistě ekonomických důvodů, rozhodl se peníze na splacení dluhu vydělat v zahraničí. Mezinárodní ochrana je institutem výjimečným, pobytovou situaci bylo v tomto případě třeba řešit jinou cestou skrze zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Totéž se týká i jeho rodinné situace, za tímto účelem mezinárodní ochrana primárně neslouží.
5. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé:

6. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 4. 4. 2025. V poskytnutí údajů k žádosti dne 9. 4. 2025 sdělil, že je státním příslušníkem Moldavska, národnosti moldavské, domluví se rusky, portugalsky, rumunsky, bulharsky a ukrajinsky. Narodil se v Moldavsku v C. Naposledy ve vlasti bydlel v tomtéž městě, ve vesnici S. Je pravoslavný křesťan. Politické přesvědčení nemá, členem žádné strany ani jinak aktivní v tomto směru nikdy nebyl. Jeho zdravotní stav je bez omezení. Je svobodný, má tu přítelkyni, s níž bydlí. Ve vlasti má nezletilou dceru, žije s jeho matkou. Z Moldavska vycestoval v roce 2021 do Portugalska, kde pobýval dva roky, nejprve „na pas“, poté nelegálně. Po dvou letech jej kamarádi pozvali na návštěvu do ČR, přijel autobusem dne 6. 7. 2023, od té doby je v tuzemsku. Nikdy nebyl trestně stíhán. Svou totožnost prokázal pasem vydaným orgány Moldavské republiky č. X, platným od 5. 5. 2023 do 5. 5. 2033. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, v roce 2019 si se známým půjčili velkou částku na stavbu myčky, poté odjel do Portugalska, druhý muž do Egypta a zmizel se všemi půjčenými penězi. Ve vlasti má babičku, matku a dceru. Uvedené rodinné příslušníky vyživuje, „vše visí na něm“. Do domovské země se nemůže vrátit, mohlo by se něco stát jemu nebo jeho rodině, což si nepřeje.
7. Pohovor k žádosti byl se žalobcem proveden téhož dne. V něm uvedl, že se k vycestování rozhodl po dvou až třech týdnech od půjčení peněz, uvědomil si, že mají velký dluh. Rozhodl se na jeho splacení vydělat v zahraničí. Jeho kamarád, s nímž si peníze půjčil, má známého, který je jejich věřitelem. Půjčili si 18 000 dolarů na automyčku. Nezačali nicméně ani podnikat. Žalobce vlastnil pozemek pro její stavbu, ale tu nestihli, protože jeho společník odjel, „zmizel a odmlčel se“. Věřitel na něj získal kontakt přes žalobcovy rodiče. Rozhovor přes aplikaci Viber probíhal v klidu. Bylo mu sděleno, že věřitel situaci chápe, ale za peníze odpovídají oba. Snažil se domluvit alespoň splátkový kalendář, ale tento muž chtěl polovinu dlužné částky hned. Takové peníze nemá, a tak začaly výhrůžky. Bylo mu vyhrožováno po telefonu přes Viber, zablokoval si ho. Chtěl by v ČR zůstat. Před odjezdem do Portugalska mu nehrozil, protože věřil, že peníze dostane. Vše začalo asi měsíc nebo dva po odjezdu. Společník měl podnikání „rozjet“, žalobce ani nevěděl, že odjel. Teprve tehdy zjistil, že obchodní partner odcestoval do Egypta. Doteď se nevrátil, vše „visí“ na žalobci, o společníkovi čtyři roky nikdo neslyšel. Věřitel mu řekl, ať nezapomene, že má v Moldavsku rodinu. Volal mu asi dvakrát až třikrát, poté vyhodil SIM kartu. Má dvě možnosti, dluh splatit, což by mu trvalo „sto let“, případně vzít svou rodinu sem. Věřitel jej poté již nesháněl, od posledního kontaktu uplynuly asi tři roky. Na informace se ptal asi třikrát až čtyřikrát i jeho matky, nevyhrožoval jí. Žalobce chce do Česka přivést rodinu. Je ohrožen na životě, návrat by „neskončil dobře“. Zná minulost tohoto muže, ví, čeho je schopen, je to zločinec, nyní propuštěný z vězení, co půjčuje peníze. Pokud by to šlo, vrátil by se domů, už čtyři roky neviděl dceru. Tento muž jeho rodinu momentálně již tři roky nekontaktuje. Neví, jestli by mu policie pomohla, jde o velkou částku a utekla již delší doba. Věřitel se nebojí ničeho. Chtěl by požádat o ochranu České republiky, půjčené peníze nebude moci nikdy vrátit, chce tu zůstat a přivést svou rodinu. Rád by, aby jeho dcera získala nějaké vzdělání a mohli mít budoucnost. Problémy z důvodu rasy, národnosti, náboženství, pohlaví nebo příslušnosti k určité společenské skupině neuvedl. Žalovaný jej následně konfrontoval se zjištěním z Cizineckého informačního systému (CIS), podle něž byl dne 8. 7. 2024 zajištěn cizineckou policií na pražském letišti u pasové kontroly při snaze odletět do Kišiněva, i když nyní tvrdí, že se do domovské země vrátit nemůže. Na to odpověděl, že chtěl jet do Moldavska, vyzvednout dceru a přijet s ní sem, což se mu ale nepovedlo. Kamarád mu asi před dvěma týdny poradil, ať požádá o mezinárodní ochranu. Závěrem nechtěl nic dodat ani doložit. Práva zpětného přetlumočení pohovoru nevyužil.

8. Jako podklad pro napadené rozhodnutí použil žalovaný několik zpráv o zemi původu: Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Moldavsko – Přehled údajů o zemi za rok 2023, z prosince 2023, přeložená dne 31. 10. 2024, Informace OAMP – Moldavsko – Základní přehled o zemi, ze dne 18. 11. 2024, a Informace OAMP – Moldavsko – Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, přístup úřadů, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce, ze dne 7. 1. 2025.
9. Dne 11. 4. 2025 proběhlo seznámení s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce se k tomuto správnímu úkonu dostavil, nicméně s podklady se seznámit nechtěl a nevyjádřil se k nim. Dodal, že tři měsíce po jeho odjezdu do Portugalska jej u něj doma v Moldavsku hledal člověk, kterému dluží peníze, domáhal se vstupu do domu. Uvnitř byly babička, matka a dcera, tento muž byl opilý, věděl, že dítě je jeho. Dvůnitř jej nepustili, tento člověk šel posléze pryč. Situace je nicméně nejistá. Chce, aby mu žalovaný pomohl odcestovat do domovské země, vyzvednout si dítě a přicestovat zpět. Nyní má vyhoštění na jeden rok.
10. Následně žalovaný vydal dne 22. 4. 2025 napadené rozhodnutí, z něž vyplývá, že důvodem žádosti byly neuhrazená pohledávka v zemi původu, výhružky ze strany věřitele a legalizace pobytu. Žalobce neuvedl, že by mu hrozilo pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážná újma podle § 14a téhož zákona. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 4. 2025 jeho převzetím žalobcem ve smyslu § 31a zákona o azylu ve spojení s § 24a odst. 1 téhož předpisu. Téhož dne podal žalobce žádost o odchod do soukromí na adresu uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku.
11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, s přihlédnutím k účinnosti § 32 odst. 9 zákona o azylu a článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *„[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
14. Podle § 14 zákona o azylu *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“*
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou*

důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

16. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
17. Žalobce proti rozhodnutí vznáší několik žalobních námitek. Za prvé, žalovaný měl žalobci udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Korupce je v domovské zemi rozšířeným jevem, a týká se i policie, na níž nemá smysl se obracet, neboť by žalobci neposkytla ochranu. Žalobci v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí v podobě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení a smrti. Za druhé, žalobci měl být udělen humanitární azyl, obava o život je dostatečným důvodem pro poskytnutí této formy mezinárodní ochrany. Závěr žalovaného je v tomto ohledu nesprávný.
18. Nejprve se soud věnoval otázce neudělení doplňkové ochrany. Žalobce v zásadě tvrdí, že mu v domovské zemi hrozí vážná újma ze strany soukromé osoby, před níž jej její orgány nedokáží nebo nechtějí ochránit. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, „[p]otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“ V podobném duchu se nese i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2008, č.j. 7 Azs 43/2008-47, podle nějž „[t]vrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.“ V kontextu přednesené judikatury a § 2 odst. 6 zákona o azylu lze na soukromé osoby jako na původce pronásledování hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skrytě či otevřeně podporují. Taková úvaha byla v zásadě v žalobě předestřena.
19. O tento případ se však zcela zjevně nejedná. Žalobce totiž možností ochrany domovského státu, které mu byly dány, vůbec nevyužil s poukazem na to, že takový postup stejně nemá smysl, jelikož je policie zkorumpovaná. Z rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, plyne, že „[n]eučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně.“ V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek téhož soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle nějž: „[a]by bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Za důvod pro udělení mezinárodní ochrany též nelze považovat ani subjektivní nedůvěru žalobce k institucím v zemi původu. (viz usnesení NSS ze dne 29. 4. 2011, č. j. 4 Azs 8/2011-69, usnesení NSS ze

dne 25.07.2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23, nebo usnesení NSS ze dne 17. 6. 2025, č. j. 2 Azs 104/2025-44).

20. Výše uvedené závěry jsou aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. V Informaci Moldavsko – Základní přehled o zemi, ze dne 18. 11. 2024, se uvádí, že existují opravné prostředky proti nečinnosti policie, i celkem tři orgány pro dohled nad dodržováním lidských práv. Není tedy pravda, že by se žalovaný neměl kam obrátit, případně že by tu neexistovaly vnitrostátní možnosti nápravy případné nečinnosti policie. Žalovaný se o jejich využití nicméně ani nepokusil. Z ničeho zároveň neplyne, že by šlo pouze o „fasádní“ popis, nikoliv analýzu reálné činnosti těchto orgánů. Ohledně korupce lze mít za to, že tento jev sice je v zemi rozšířený, avšak zjevně nedosahuje takové intenzity, aby byl jakýkoliv pokus o řešení situace vnitrostátně předem odsouzen k nezdaru. Z výše uvedené zprávy o zemi původu vyplývá, že se stav právního státu v zemi zlepšuje a policie i justice procházejí nezbytnými reformami. V případě žadatele z právního státu s demokratickým režimem je zásadně na něm, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledovaný, a nemůže se zaštiťovat pouze tím, že by mělo být v pochybnostech rozhodnuto v jeho prospěch (viz rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89; rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83; nebo rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2009, č. j. 4 Azs 42/2009-136). Tento závěr byl v judikatuře NSS potvrzen i ve vztahu k Moldavsku (např. usnesení ze dne 5. 8. 2025, č. j. 7 Azs 77/2025-30). Lze tak uzavřít, že žadatel nevyužil možností ochrany poskytnutých domovskou zemí. Námitka není důvodná.
21. V této souvislosti se soud vyjadřuje i k žalobcem předloženým důkazům. Informace organizace Transparency International se věnuje projektu zaštitěnému danou organizací, a plyne z něj, že jeho cílem je stav v zemi původu zlepšit. Nezmiňuje konkrétní míru korupce v Moldavsku. Stránka z ruskojazyčné verze Wikipedie poté popisuje moldavskou prezidentku Maiu Sanduovou, její život a politické působení. Žalobce se jím snažil prokázat prohlášení této činitelky o rozšířenosti úplatkářství (spolu s článkem ze serveru Cenzura.md). Zpráva organizace Freedom House se poté věnuje obecné politické situaci v domovském státě. Lze z ní seznat určité kontroverzní roky při obsazování míst v justičním systému, a i přes určitý spor o kompetence mezi dvěma institucemi specializovanými na potírání korupce (který se ale podařilo částečně vyřešit) se zdá, že případy jsou vyšetřovány. Zpráva ze serveru Businessinfo.cz se věnuje velmi povšechně politické situaci v zemi, je zaměřená hlavně na otázky mezinárodního obchodu, o korupci se pak zmiňuje hlavně v této souvislosti v jednom odstavci s tím, že jde o rozšířený jev, kteří zahraniční investoři vnímají negativně.
22. Z důkazů tedy soud zjistil, že úplatkářství je v Moldavsku palčivý problém. Vysokou míru korupce připouští ve zprávách o zemi původu i žalovaný. Pro soud z provedených důkazů nicméně rozhodně nevyplývá, že by měla být předem odsouzena k neúspěchu snaha řešit potíže s věřitelem pomocí vnitrostátních mechanismů (s nímž nadto žalobce v současnosti tři roky nebyl v jakémkoliv kontaktu). Primárně tak mělo být využito prostředků, které k ochraně práv a svobod poskytuje domovský stát. V případě článku ze serveru Cenzura.md a hesla z Wikipedie jde navíc o údaj více než čtyři a půl roku starý (a tedy podstatně méně aktuální než podklady opatřené žalovaným), pocházející z prvních měsíců mandátu současné moldavské prezidentky. V tomto ohledu soud připomíná, že politická prohlášení státních činitelů mají omezenou vypovídací hodnotu, je namístě obezřetnost a takové informace je možné užít toliko podpůrně (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009 č. j. 1 Azs 105/2008-81, nebo ze dne 31. 7. 2024, č. j. 2 Azs 163/2024-27). Tohoto hodnocení se přidržel nyní i soud.

Informace v důkazech obsažené jsou natolik obecné, že z nich nelze seznat, jak konkrétně by se měla tato situace žalobce negativně dotknout, nebo je jejich relevance značně omezená. Závěr žalovaného nimi tedy nelze popřít. Námitka není důvodná.

23. Dále je třeba se věnovat žalobnímu bodu týkajícímu se humanitárního azylu. Žalobce tvrdí, že mu měl být udělen, jelikož se v domovské zemi obává o život. Judikatura se ustálila v názoru, v jakých situacích se tato forma mezinárodní ochrany typicky uděluje, byť níže uvedený výčet není a z podstaty tohoto institutu nemůže být uzavřený. Takové důvody vyjadřuje je např. rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009-71, podle nějž lze humanitární azyl udělit „*např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory.*“ Co se konkrétně tvrzených ekonomických obtíží týče, odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, podle nějž „*[s]kutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu (...), ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů.*“
24. Podle rozsudku téhož soudu ze dne 16. 11. 2005, č.j. 4 Azs 34/2005-60 lze „*udělení azylu z humanitárních důvodů připustit i tehdy, uvádí-li žadatel potíže ekonomického charakteru. Vždy ale musí jít v tomto ohledu (např. co do míry postižení, délky jeho trvání atd.) o extrémní případ, který navíc má svůj původ v okolnostech relevantních z pohledu ostatních, standardních azylových důvodů. To znamená, že špatná ekonomická situace žadatele je následkem nebo průvodním jevem pronásledování státními orgány v zemi původu pro jeho politické přesvědčení, rasu, národnost, náboženství a podobně.*“ O tento případ se však zcela zjevně nejedná. Žalobce má v zemi potíže se soukromou osobou, a svou situaci může řešit prostředky ochrany domovským státem poskytnutými. Neudělení humanitárního azylu žalovaným tak bylo v souladu s účelem sledovaným uvedeným institutem, neboť žalobce neuvedl žádnou okolnost, kterou by bylo možné podřadit pod skutečnost zvláštního zřetele hodnou. Nejsou jimi ani ekonomické důvody, které mají tuto obavu o život a zdraví působit. Tu lze navíc spíše podřadit pod strach z vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu vypořádanou výše, a nemůže jít tedy o důvod pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 téhož předpisu.
25. Je navíc třeba zmínit, že rozhodnutí o udělení této formy mezinárodní ochrany soud přezkoumává v omezeném rozsahu. Podle rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, „*[u]stanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení.*“ Tuto argumentaci NSS dále rozvinul v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, podle nějž „*[s]právní soudy přezkoumávají v souladu s § 78 odst. 1 druhou větou s. ř. s. posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu žalovaným pouze z toho hlediska, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil (...), nemohou však jeho uvážení bez dalšího nahradit vlastní úvahou.*“ Není tedy zásadně jeho úlohou kategoricky určit, že humanitární azyl má být udělen. Přezkum se koncentruje spíše okolo procesu, na jehož základě žalovaný ke svému závěru dospěl, tedy zda vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, jeho uvážení odpovídá zásadám logiky a není svévolné. Soud má, i s ohledem na výše uvedené, za to, že postup žalovaného byl koherentní a neudělení humanitárního azylu z důvodu obavy o život po výhrůžkách věřitele je v souladu s účelem sledovaným tímto institutem. Druhá námitka je tedy rovněž nedůvodná.

26. Na základě výše uvedeného soud žalobu zamítl pro nedůvodnost uplatněných žalobních bodů podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. 11. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce